

Forhandlingen genoptoges.

Hans Schmidt: Når jeg som repræsentant for det tyske mindretal i Nordslesvig tager ordet i det høje ting i dag, gør jeg det for at tage stilling til og yde mit bidrag til løsning af spørgsmål på to områder: det grænse-landspolitiske og det specielt tysk-nord-slesvigske.

Den storpolitiske debat har jeg undladt at tage del i, fordi det er et område, der vedrører specielt danske nationale livsinteresser, som det tilkommer det høje ting alene at tage stilling til og træffe beslutning om uden indblanding fra min side.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har opfordret mig til at give min mening tilkende i spørgsmålet om de danske syd-slesvigeres repræsentation i den slesvigholstenske landdag, som den højtærede statsminister omtalte i regeringserklæringen og den højtærede udenrigsminister i den udenrigspolitiske redegørelse, hvilket jeg forstår skete ud fra en naturlig solidaritet med det danske folks forpost syd for grænsen. Denne opfordring fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards side var i og for sig ikke nødvendig, fordi mit indlæg ville være kommet uden denne opfordring.

Det må anses for at være naturligt, at jeg tager stilling til et anliggende, som er af den største betydning for den fremtidige udvikling i grænselandet Slesvig som helhed. Det svarer også til den funktion som formidler mellem folkene, som vi mener de nationale mindretal må udøve i det fremtidige Europa. Herudfra tager jeg til efterretning, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ved sin direkte opfordring til mig har tilkendegivet den opfattelse, at det tyske mindretal i Nordslesvig må gøres medansvarlig for det, der sker i denne sag. Jeg har i tidens løb gentagne gange, også her i det høje ting, givet udtryk for vor opfattelse, som er den, at et nationalt mindretal må have ret til repræsentation i landets parlament, når det har stemmer nok til et eller flere mandater. Når jeg sidste gang, da spørgsmålet var på tale i denne sal, tog til orde herfor, gjorde jeg det også ud fra den betragtning, at vi, hvis jeg tav, ville have givet det høje ting ret til at træffe lignende forholdsregler mod os, som 5 pct.-

klausulen betyder syd for grænsen ved det i dag nåede trin i udviklingen.

Retten for nationale mindretal til at være repræsenteret ubeskåret i forhold til deres styrke har endog vundet hævde derved, at mindretallets organisation fra tiden imellem krigene, i hvilken repræsentanten for det tyske mindretal i Nordslesvig, pastor Schmidt, Vodder, indtog en førende stilling, dengang enstemmigt havde opstillet dette postulat. Det skete, hvis jeg ikke tager fejl, uimodsagt fra nogen side, selvom det vel ikke blev praktiseret overalt.

Tilbage står så en fornyet omtale af de vanskeligheder, som tårnede sig op for en positiv løsning af forholdet syd for grænsen, men udviklingen i mellemtiden har iøvrigt medført en vis klaring, som jeg mener må omtales i sagens interesse.

Sidste gang jeg stod på denne talerstol, delte jeg vanskelighederne i tre kategorier: den statsretlige, den statspolitiske og den folkepolitiske.

Den statsretlige side af sagen har fundet sin klaring ved afgørelsen af domstolen i Karlsruhe, som siger, at 5 pct.-klausulen ikke står i modstrid med lovens paragraffer, men at en undtagelse fra denne bestemmelse heller ikke gør det. Dermed kan betænkelighederne på det statsretlige område anses for at være bortfaldet til gunst for en ny politisk afgørelse.

Det folkepolitiske moment, som indebar tvivl om partiet SPWs nationalpolitiske karakter, må efter det sidste valgs resultat anses for at være bortfaldet, indtil et modbevis skulle foreligge.

Vedrørende det statspolitiske forhold, det vil sige kravet om en anerkendelse af grænsen, argumenteres der derhen, at det må være stats- og lovgivningsmagtens ret og pligt ikke at tilstå en bevægelse, som arbejder hen på ad åre at angribe statens grænse, fuld frihed. Det lyder indlysende rigtigt, men er det dog ikke. Afgjort rigtigt er det, når det drejer sig om bestræbelser, som ved voldelige midler søger at opnå deres mål. De ligger på samme plan, og det er magtens. Lige så afgjort forkert er det, når det drejer sig om bestræbelser, der hviler på et åndeligt, sjæleligt og socialt grundlag. Disse kræfter virker for magtens store modsætning, og det er fællesskabet, åndens og